

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧ. ΜΠΕΛΛΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Οι κάτοικοι του χωριού σήμερα δε διαφέρουν καθόλου, όσον αφορά στα προτερήματα και τις αρετές, από τους προγόνους τους. Τότε και τώρα ο ανώνυμος Δραμεσίτης πρόσφερε και προσφέρει για την πρόοδο του χωριού του. Εκτός από τους επώνυμους, αξίζει να τονίσουμε και να αναφερθούμε στις προσφορές των ανωνύμων.

Στην περίοδο της Τουρκοκρατίας οι Δραμεσίτες, για να απαλλαγούν από τους βαρύτατους φόρους των Τούρκων, αποφάσισαν να προβούν στην εξαγορά της κοινότητας (1885-1906). Για το σκοπό αυτό διόρισαν χωριανούς πληρεξούσιους με πλήρες δικαίωμα να πουλήσουν ακόμη και περιουσιακά τους στοιχεία. Στο έγγραφο με ημερομηνία 1-7-1893 (Απόστ. Παπαθεοδώρου: «Δραμεσίτικα - Εκ Δωδώνης αντίλαλοι», σελ. 94-95-96, με φωτοτυπία ολόκληρου του εγγράφου) αναγράφονται, μεταξύ των άλλων, τα εξής: «..... πωλούντες (οι πληρεξούσιοι) του κάθε ενός χρεώστου είτε γεννήματα, είτε ζώα, είτε μάνδρας, είτε χωράφια, είτε ο,τιδήποτε έχει έκαστος από σήμερα μέχρις ου εξοφληθώσιν όλα τα χρέη».

Λίγα χρόνια μετά την απελευθέρωση (1913) από τον τουρκικό ζυγό, οι χωριανοί εξακολουθούν να συνεχίζουν την παράδοση.

Είναι ήδη γνωστοί οι αγώνες και οι προσφορές τους για την απόκτηση καινούργιου σχολείου. Πιο πρόσφατα, οι κάτοικοι δεν υστέρησαν σε προσφορές και προσωπική εργασία για να χτιστεί η καινούργια εκκλησία των Αγίων Αναργύρων. Και τα έργα και οι εκδηλώσεις, που γίνονται στο χωριό από την Αδελφότητα και το Σύλλογο, πραγματοποιούνται με τα χρήματα που δίνουν οι ξενιτεμένοι συγχωριανοί.

Εκτός από τις όποιες οικονομικές προσφορές των ανωνύμων, μεταξύ των προτερημάτων και αρετών των συγχωριανών προέχουσα θέση κατέχει η μεγάλη θρησκευτικότητά τους. Αδιάψευστα δείγματα της θεοσέβειας τους είναι οι εκκλησίες και τα πολλά εξωκκλήσια που υπάρχουν περιμετρικά του χωριού. Είναι οι Δραμεσίτες άνθρωποι με χριστιανικές αρχές και διακρίνονται για την αγάπη και την αλληλεγγύη που έχουν μεταξύ τους.

Παλιότερα, όταν έχτιζε κάποιος σπίτι, πρόθυμα βοηθούσαν όλοι να μεταφερθεί η πέτρα από το νταμάρι στο χωριό. Επίσης ο ξέφλος του καλαμποκιού ήταν μια εκδήλωση αλληλοβοήθειας. Και σήμερα, που δεν υπάρχουν οι παλιές εκείνες καταστάσεις, πάλι εκδηλώνεται η συμπαράσταση του ενός προς τον άλλο. Είναι σήμερα στο χωριό, με τις συνθήκες

που έχουν διαμορφωθεί, περισσότερο αναγκαία η κατανόηση και η αλληλοβοήθεια μεταξύ των ηλικιωμένων. Γενικά, στη μικρή κοινωνία του χωριού ξέρει ο καθένας τις ανάγκες και τα προβλήματα του άλλου. Συμμετέχει τόσο στη λύπη, όσο και στη χαρά του, γιατί γνωρίζει ότι «μοιρασμένη χαρά-διπλή χαρά, μοιρασμένη λύπη-μισή λύπη».

Συνταξιούχοι του Ο.Γ.Α. οι περισσότεροι, με τα γνωστά προβλήματα υγείας της ηλικίας (σακχαρώδης διαβήτης, καρδιά, υπέρταση κ.ά.), περιμένουν τον αγροτικό γιατρό να τους γράψει φάρμακα. Η μοναξιά είναι η μοναδική τους συντροφιά. Ανταμώνουν οι άντρες τα βράδια στα υπάρχοντα δύο καφενεία και θυμούνται τα παλιά. Περιμένουν το Πάσχα και το πανηγύρι να έρθουν τα παιδιά τους από την Αθήνα, να χαρούν τα εγγόνια τους και να ζωντανέψει το χωριό. Οι εργαζόμενοι στα Γιάννενα επισκέπτονται το χωριό πιο συχνά. Ευτυχώς που υπάρχουν η Αδελφότητα της Αθήνας και ο Σύλλογος των Ιωαννίνων, που δραστηριοποιούνται σε διάφορους τομείς και με συχνές επισκέψεις και εκδηλώσεις στο χωριό αναβιώνουν παλιές γιορτές και τιμούν τους χωριανούς. Σε μια από αυτές τις εκδηλώσεις, που έγινε με πρωτοβουλία της Αδελφότητας στις 28-10-2000, τιμήθηκαν όλοι όσοι από τη θέση του προέδρου της κοινότητας πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στο χωριό μετά το 1955 (έτος ιδρύσεως της Αδελφότητας). Στην εκδήλωση αυτή, για την προ-

σφορά τους στο χωριό, αναφέρθηκαν και τα ονόματα των Αθανασίου - Όλγας Κίτσου και Κωνσταντίνου - Αγγλαΐας Γκόλα, που, παρά την ηλικία τους, εξυπηρετούσαν με τα δύο καφεπαντοπωλεία τους τους χωριανούς. Τους αξίζει, πραγματικά, κάθε έπαινος και αναγνώριση. Σε μια άλλη εκδήλωση της Αδελφότητας, που έγινε στις 8-3-2003, κατά τη Γιορτή της Γυναίκας, βραβεύτηκαν 21 γυναίκες του χωριού, που η ηλικία τους ήταν μεγαλύτερη των 80 ετών.

Η ερήμωση των χωριών είναι μια πραγματικότητα. Οι νέοι δεν πρόκειται να γυρίσουν πίσω, γιατί δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις. Το κράτος πρέπει να ενδιαφερθεί να μη σβήσουν οι πυρήνες, που κράτησαν στη μακραίωνη ιστορία του ζωντανό το έθνος. Είναι εθνική ανάγκη. Το χωριό πρέπει να ζήσει και θα ζήσει, γιατί το θέλουν οι κάτοικοί του και οι συνταξιούχοι άλλων ταμείων, που γυρίζουν να μείνουν μόνιμα στον τόπο που γεννήθηκαν, όπου θα έρθουν αργότερα και τα παιδιά τους και η ζωή θα συνεχισθεί. Δεν πρέπει η νέα γενιά να αποκοπεί από τις ρίζες της. Είναι χρέος να διατηρηθεί η παράδοση. Το οφείλουμε στα νέα παιδιά που έρχονται. Πολύ εύστοχα ο ποιητής Κωστής Παλαμάς μας το υπενθυμίζει:

*«Χρωστάμε σ' όσους ήρθανε,
θα 'ρθούνε, θα περάσουν.
Κριτές θα μας δικάσουν
οι αγέννητοι, οι νεκροί».*

Κ. ΜΠΕΛΛΟΣ